

цытъ на стареца Н. Вонтиди, защото подиръ излавеніето на гымиджінтъ отъ познатѣтъ гыміѣ, не оставаше сумнѣніе че правосѣдіето имаше вече на рѣцѣ и жертвѣтъ и главныйтъ виновникъ на сторенното двойно прѣстѣпленіе. Министрътъ имаше намѣреніе да достави на свѣтътъ на правосѣдіето подробноститѣ, които можяхъ да го просвѣтятъ за да отсѣди праведно тѣзи ветъ, но и грозихъ работъ.

Той бѣше вече намѣрилъ записытъ които ся касаяхъ до тѣзи работъ, когато единъ отъ неговитѣ сподирницы дойде да му извѣсти че една господжа иска да ся прѣдстави прѣдъ него.

— Нека дойде! рече Министрътъ, като ся понакълни нѣкакъ за това дѣто идяхъ да прѣсѣкнѣтъ размыслытъ му върху работѣтъ която го занимаване.

Слѣдъ нѣколко минути, ето че застанѣ прѣдъ него една непозната нему, но много хубавица жена, на който обаче прѣкраснытъ черты бѣше прикрѣла необыкновенна блѣдавина.

— Въ какво могѣ да ви послужѣ, господже, каза министрътъ, като ѣ изгледа съ единъ отъ онѣзи проникливы погледи, които сякашъ че досягатъ до най-затѣтенытъ мѣста на сърцето.

— Малка работа за васъ, но за мене е много голѣмо нѣщо, Господине Министре.

— Слушамъ вы; кажѣте що имате да кажете.

— И азъ нѣма да избикалямъ много, защото не желяѣ да вы отнемамъ скѣпото ви врѣме, казвамъ ви прочее, че съмъ дошла да попытамъ за единъ Лордъ ако знаете що е станѣлъ и кѣдѣ ся е дѣнѣлъ.

— Лордъ ли? за кой Лордъ?

— За Джонъ... който отъ нѣколко врѣме насамъ живѣе тука въ Цариградъ....

— Хѣ! знамъ го; пріятель ми е; имяхъ честытъ да го